

XARXA de Debat EDUCATIU amb i per a les FAMÍLIES

Parets del Vallès

Presentació del llibre "Educar no és tan difícil" de Maria Jesús Comellas.

Dijous 15 de gener de 2015. Biblioteca Can Butjosa.



En el llibre "Educar no és tan difícil" (M. Jesús Comellas, Ed. EUMO) es subratlla la idea que

educar és ensenyar a viure. Per a aquesta tasca, les famílies no han d'anar a escola sinó adoptar criteris que ajudin els infants a créixer amb autonomia, i fer-ho amb seguretat, paciència i confiança. A continuació anotem diferents idees i situacions il·lustratives que van aparèixer durant la presentació - xerrada:

Educar és ensenyar a viure.

L'eix central del llibre gira entorn a la idea que educar és ensenyar a viure. Cada etapa té les seves peculiaritats però la tasca d'educar sempre és ajudar les criatures a créixer amb autonomia, a espavillar-se tot sols. De molt petits protesten, han d'entendre què vol dir "sí" i "no". Dels 6 als 9 anys, es porten genial, i demostren que a casa els hi donem el criteri. Dels 9 als 12 anys diuen frases com: "és que tothom ho fa i jo no em vull quedar fora"; frases de provocació perquè entrem en el seu joc. Amb 12 anys necessiten tenir responsabilitats on poden demostrar que han anat assumint els criteris com a propis i on els demostrem la nostra confiança.

Per educar necessitem un diari i un got d'aigua.

En situacions en què ens volen fer entrar en el seu joc, les persones adultes hem de mostrar paciència (agafar el diari, un got d'aigua i seure amb tranquil·litat) i tenacitat, demostrant – amb la nostra actitud i les nostres respostes – que el nostre criteri és segur i no trontolla cada cop que protesten.

No tenir por a fer-los créixer i no resoldre'ls-hi tot.

La sobreprotecció de les persones adultes fa que els infants siguin més vulnerables. Moltes famílies justifiquen els seus fills dient que són despistats i els hi resolen tot. Ells creixen refiant-se que si obliden o no fan alguna cosa, es resoldrà "màgicament" perquè algun adult ho farà per ells. Cal que tinguem el criteri clar – han d'assumir responsabilitats progressivament i permetre que ocorrin les conseqüències naturals als seus oblits – i davant les possibles demandes o queixes, agafem el diari i un got d'aigua.

Negociar??? No! A casa, les persones adultes tenen l'autoritat.

Hem assumit el llenguatge empresarial: "negociar". L'adult té l'autoritat i la responsabilitat d'educar l'infant. Els adults fan participar els infants en certes decisions però les normes i el funcionament familiar l'han de liderar els adults. Els adults decidim amb criteri allò que necessita l'infant o jove per créixer i aprendre, ja sigui parar la taula o menjar un plat d'espinacs; i, agradi o no, ho ha de fer perquè és el que necessita.